

ZVONIMIR BAJŠIĆ¹

Nézd, milyen szépen kezdődik a nap

Személyek:

MIROSLAV, nyugalmazott tanár

MARIOLA, jó karban lévő özvegyasszony

(csöngetés, ajtónyitás)

MIROSLAV: Jó reggelt, nagyságos asszonyom. Itt vagyok.

MARIOLA: Oh, ilyen korán?

MIROSLAV: Hát... *(szünet)* Bemehetek?

MARIOLA: Tessék, tessék.

(szünet)

MIROSLAV: Leülhetek?

MARIOLA: Hogyne.

(szünet)

MIROSLAV: A táskámat az asztalra tenném, ha ez önt nem zavarja.

MARIOLA: Tessék.

(szünet)

MIROSLAV: A kávé elkészült?

MARIOLA: Kávé? *(elmosolyodik)* Nem.

MIROSLAV: Jó. *(szünet)* Ez az ön erkélyecskéje...

MARIOLA: Igen?

MIROSLAV: Szép a kilátás innen.

MARIOLA: Ugyan mire? Egy kis pázsitra, a szemközti utcára, erre a betonhangyabolyra. Csupa toronyház.

MIROSLAV: Legalább nem unatkozik.

MARIOLA: Igaz, nem unatkozom. Odakint mindig történik valami.

MIROSLAV: Ez a fontos.

MARIOLA: Tessék?

MIROSLAV: Az a fontos, hogy nem unatkozik. Ez a legfontosabb. Egyetért vele?

MARIOLA: Nem tudom. Nem gondolkoztam ezen.

MIROSLAV: Nem gondolkozott? Ó, pedig gondolkoznia kell. Az ugyanaz, mint amikor átmege az úttesten, és nem néz szét jobbra, balra, hogy jön-e valami autó.

¹ Gion Nándor (1941–2002) egyetlen drámai művet fordított: ezt; amelyet 1975-ben mutatott be az Újvidéki Rádió. A szöveget Lakner Edit jóvoltából Szondi Bence rögzítette, és Gion Eszter hozzájárulásával Kurcz Ádám adja közre.

Bátran elindul, egyszer csak... bum! Így van az unalommal is. Akkor fogja el, amikor legkevésbé várja. És fenemód ragadós ám az unalom. Próbálja levakarni, elúzni, de nem megy!

MARIOLA: *(elneveti magát)* Ugyan már!

MIROSLAV: Mindenki azt hiszi, hogy az unalom valami ártatlan dolog, mint, mondjuk, a megfázás. Az ember tüsszög három napig, elhasznál tíz zsebkendőt, és kész. Hogyisne! Tartós nyomokat hagy, mint azt mondani szokták.

MARIOLA: Miféle nyomokat?

MIROSLAV: Kinél hogy. Valakinek a szívére húzódik, másoknak az agyára. A nőknél, hogy úgy mondjam, általában azok a külső nyomok észlelhetők. Kiszárad az arcbőr, szürke és érdes lesz, mint, teszem azt, a csomagolópapír. A szem elveszíti színét, beködösödik, kialszik. A keblek, bocsánat a kifejezésért...

MARIOLA: Ebben a hónapban korábban jött.

MIROSLAV: Tessék?

MARIOLA: Ebben a hónapban korábban jött, mint egyébként.

MIROSLAV: Korábban, mint egyébként?

MARIOLA: Ötödike előtt.

MIROSLAV: Ma... én nem is tudom, hanyadika van ma.

MARIOLA: Harmadika.

MIROSLAV: No és?

MARIOLA: Semmi. Semmi baj. Tegnap megkaptam a nyugdíjamat, tehát nincs probléma.

MIROSLAV: Korábban, mint egyébként? Én ma először vagyok itt.

MARIOLA: Tudom, de azok a többiek, azok mindig ötödike után jöttek. Ötödike és tizedike között.

MIROSLAV: Magácskánál tehát nagy a forgalom.

MARIOLA: Most már nem, amióta az áramot és a vizet átalányban fizetem. Maradt csak a lakbér és az önköri rádió- és tévé-előfizetése.

(szünet)

MIROSLAV: Asszonyom, én nem pénzbeszedő vagyok!

MARIOLA: Nem?

MIROSLAV: Nem.

MARIOLA: Akkor hát mit csinál itt, az istenért?!

MIROSLAV: Betértem kávézni.

MARIOLA: Kávézni?

MIROSLAV: Az ön meghívására.

MARIOLA: Én kávézni hívtam önt?! Ismeretlen embert?! Akit először látok!

MIROSLAV: Ne tetteesse magát, asszonyom!

MARIOLA: Hát idefigyeljen!

MIROSLAV: Vigyázzon, forr a víz!

MARIOLA: Hadd forrjon! Mi köze hozzá?

(szünet)

MIROSLAV: Jó, akkor semmi. Tévedés volt, ezt fogjuk mondani. Meglátott közelről, csalódott, és most mindent visszavon.

MARIOLA: Mit vonok vissza?!

MIROSLAV: Jó, jó, ne pazaroljuk a szavakat. Mintha mi sem történt volna. Már megyek is...

MARIOLA: Itt valami félreértés van.

MIROSLAV: Nincs félreértés. Legalábbis nálam nincs.

MARIOLA: Talán eltévesztette a címet?

MIROSLAV: Nem.

MARIOLA: Én személyesen hívtam önt a lakásomba?

MIROSLAV: Személyesen ön, drága asszonyom. Az előbb kint állt az erkélyen.

MARIOLA: Igen, kint voltam.

MIROSLAV: És kávé darált.

MARIOLA: Igaz.

MIROSLAV: Én pedig a pázsiton sétáltam.

MARIOLA: Lehet, megengedem.

MIROSLAV: Nincs mit megengednie, asszonyom. Én tényleg a pázsiton sétáltam.

MARIOLA: Meglehet. Most úgy tetszik, mintha láttam volna is önt.

MIROSLAV: Persze hogy látott; látta, amikor megálltam. Megálltam, és azt gondoltam: nézd, milyen szépen kezdődik a nap! Kora reggel az erkélyen kávé darál egy vonzó hölgy. A fák lombjai között már énekelnek a madarak, az éjszaka kóbor kutyái most alszanak, távolból vonatfüty hallatszik, a tűzhegyekben fellobbannak az első lángok. Remegő orrcimpákkal szívtam be a frissen pörkölt kávé illatát. Ön mindezt megértette, elmosolyodott, és fejbiccentéssel jelezte...

MARIOLA: Nagyon kellemetlen mindez.

MIROSLAV: Igen. Az ember egy pillanatra azt hiszi, hogy felragyogott a nap, szemét az égre emeli, mélyet lélegzik, a lelke megkönnyebbül, és akkor nyakába zúdul a zápor. A vidám kanárimadárból egy pillanat alatt ázott veréb lesz.

MARIOLA: Nagyon kellemetlen.

MIROSLAV: Elnézést a zavarásért, tisztelt asszonyom, mintha mi sem történt volna. Ha valaha véletlenül találkozánk az utcán, nyugodtan nézzen el a fejem felett.

MARIOLA: Ostoba helyzet, határozottan ostoba. Na jó, üljön vissza, és igyuk meg azt a szerencsétlen kávé.

MIROSLAV: Igazán kedves, de...

MARIOLA: Üljön csak, ha már itt van!

MIROSLAV: Ismétlem, igazán kedves, de ezt a kávé nyilván nem nekem szánta.

MARIOLA: Az ördög vigye azt a kávé! Nem engedhetem, hogy ön csak így elmenjen.

MIROSLAV: Köszönöm, már minden tárgytalan. Ön nem hívott meg engem, én viszont nem vagyok pénzbeszedő.

MARIOLA: Hát akkor tegyük fel, hogy ön valóban pénzbeszedő. Eljött, benyújtotta a számlát, megitta a kávé, és viszontlátásra a jövő hónapban.

MIROSLAV: De hát én nem vagyok pénzbeszedő!

MARIOLA: De nehéz ember. Vegyük úgy, mintha pénzbeszedő volna! Vagy szomszéd. Az unokahúgom férje. Elhunyt férjem ismerőse. Esetleg, mondjuk, a piacról jöttem éppen hazafelé, útközben rosszul lettem, és ön hazatámogatott. Erre megkínálom kávéval, és köszönetet mondok. Akarja így?

MIROSLAV: Haragudni fog rám, de ismételten közlöm, hogy nem vagyok sem a szomszédja, sem unokahúgának a férje, sem... és így tovább.

MARIOLA: Ön mindenben, hogy úgy mondjam, ennyire pedáns?

MIROSLAV: Mindenben.

MARIOLA: Akkor semmi... bár érthetetlen számomra, miért ne ihatná meg a kávé, ha már belebonyolódtunk...

MIROSLAV: Nem bonyolódtunk bele, asszonyom.

MARIOLA: Minek nevezzem ezt akkor?

MIROSLAV: Legjobb, ha semminek. Mert nem történt semmi. Erre jártam, és elmentem itt a ház előtt. Mint száz másik ház előtt naponta.

MARIOLA: Most már valóban elég! Üljön le, és igya a kávé!

(széktologatás, kanálcörgés)

Ha édesen szereti, itt van a cukor.

(szünet)

MIROSLAV: *(olvas)* „Sürög-forog a menyecske – pirosra sül a pecsenye.”

MARIOLA: Tessék?

MIROSLAV: A falvédőről olvasok.

MARIOLA: Ó, igen. Már legalább harmincéves. Lánykoromban hímeztem.

MIROSLAV: *(olvas)* „Az én uram csak a vizet issza – nem is sírom a lányágom vissza.”
Megkapó.

MARIOLA: Tetszik?

MIROSLAV: Szépen hangzik. Költő állította össze?

MARIOLA: Dehogyan. Ezt csak én úgy...

MIROSLAV: Ön egyedül?

MARIOLA: A zaboki nagynénimnél is volt valami hasonló a konyhában.

MIROSLAV: *(olvas)* „Hogyha boldog akarsz lenni – Tanulj meg tisztelni, szeretni!”
Tanulságos.

MARIOLA: Mi van az ön kávéjával? Én már megittam az enyémet, ön meg hozzá sem nyúlt.

MIROSLAV: Úgy látszik, nem értettük meg egymást. Én, asszonyom, nem akarok a terhére lenni. Ha nem látnak szívesen, ha nem hívnak meg...

MARIOLA: Nem hívtam meg?! Hiszen legalább ötször kínáltam kávéval!

MIROSLAV: Az ilyen meghívás engem nem érdekel. Így én ihatok kávé az első krics-miben, itt a sarok mögött.

MARIOLA: Maga nem valami kedélyes ember.

MIROSLAV: Ellenkezőleg. Ha jobban megismerne, láthatná, hogy határozottan jó kedélyű vagyok.

MARIOLA: Tehát a látszat csal.

MIROSLAV: Igen.

MARIOLA: Mit tegyek? Postán küldjek meghívót?

MIROSLAV: Drága asszonyom, meghívás és meghívás között akkora különbség van, mint bolha és elefánt között. Mert ha kora reggel, amikor a nap első sugarai ott csillognak a nyírfák levelein, az ember megáll a pázsiton, mivel az erkélyen észrevett egy vonzó külsejű hölgyet, aki szép álmoktól boldogan még mindig olyan meleg, mint a frissen sült kenyér, és ha ez a hölgy kávé készít, és rámosolyog az emberre, akkor az a kávé – kávé! De ez itt, amit most kényszeredetten kínálgat, mint valami pénzbeszedőnek, ez ugyan micsoda? Közönséges kotyvalék!

MARIOLA: Ugyan mit számít az, hogy mosolyogtam-e vagy sem. Ha éppen azt akarja, vegyük úgy, hogy magára mosolyogtam, és intettem is, hogy jöjjön föl egy kávéra.

MIROSLAV: Vegyük úgy?

MARIOLA: Rendben van, valóban magára mosolyogtam, és meghívtam kávéra.

MIROSLAV: És a kezével is intett?

MARIOLA: Igen.

MIROSLAV: Lám, ezt észre sem vettem. Mintha csak a fejével biccentett volna. Holott ön még a kezével is intett.

MARIOLA: Így van.

MIROSLAV: És ön is megérezte, amint kilépett az erkélyre, hogy ez a reggel valahogy rendhagyóan kezdődik?

MARIOLA: De még mennyire! Amint leléptem az ágyról, a talpamba szúrt egy szálka.

MIROSLAV: Ez veszélyes lehet. Kivette a szálkát? Az egészet?

MARIOLA: Azt hiszem, igen.

MIROSLAV: És intett nekem, azt mondja?

MARIOLA: Intettem, persze.

MIROSLAV: Ilyen reggelen jólesik új arcot látni, igaz?

MARIOLA: Hát nem rossz. Tehát?

MIROSLAV: Mi?

MARIOLA: A kávé.

MIROSLAV: Miféle kávé?

MARIOLA: Már ki is hűlt.

MIROSLAV: Kihűlt-e vagy sem, nekem mindegy.

MARIOLA: Akkor rendben van. Mert van, aki nem szereti hidegen, mások viszont csak hidegen isszák. Azt mondják, úgy kevésbé ártalmas, és jól tesz az arcbőrnek.

MIROSLAV: Nekem mindegy. Én nem iszom se hidegen, se melegen. Egyszer kamaszkoromban megittam két-három csésze kávé. Undorító volt. Azóta soha többet...

MARIOLA: Most sem?!

MIROSLAV: Eszem ágában sincs.

MARIOLA: Hát akkor mi a fenét huzakodunk a kávé miatt?!

MIROSLAV: Nem a kávé miatt huzakodunk, hanem a meghívás miatt. Ön le akarta tagadni, hogy meghívott engem.

MARIOLA: Ezek szerint ön nem kávézni jött?!

MIROSLAV: Nem.

MARIOLA: Öntsek egy pohár pálinkát?

MIROSLAV: Pálinkát lehet.

MARIOLA: Hála istennek. És még azt mondja, hogy nem nehéz ember.

MIROSLAV: Nem is. Sőt egyre szórakoztatóbb vagyok.

MARIOLA: Lehet, hogy ez magának szórakoztató, de nekem nem.

MIROSLAV: Akkor nem kellett volna meghívnia.

MARIOLA: A meghívást most hagyjuk, kérem! Nem kell a kávé, jó, legyen pálinka, és minden rendben. *(pálinkát tölt)*

MIROSLAV: És magácska? Töltsön magának is!

MARIOLA: Én nem iszom pálinkát.

MIROSLAV: Azt hiszi, hogy majd egyedül iszom? Ha nekem pálinkázhatnékom lett volna, beugorhattam volna...

MARIOLA: Az első kricsmibe. Tudom.

MIROSLAV: Itt a sarok mögött.

MARIOLA: Itt a sarok mögött.

MIROSLAV: Látja, milyen jól megértjük egymást. Tehát hol a másik pohár?

MARIOLA: *(sóhajt)* Legyen az is! *(pohárcsörgés)*

MIROSLAV: Hát akkor egészségére, asszonyom... Mi is a neve?

MARIOLA: Mariola.

MIROSLAV: Mariola? Szép név. Engem szólítson Miroslavnak.

MARIOLA: Magát Miroslavnak hívják?!

MIROSLAV: Ismert valakit, akit Miroslavnak hívtak?

MARIOLA: Hát ismertem.

MIROSLAV: Talán a férje volt Miroslav?

MARIOLA: Nem.

MIROSLAV: Hát akkor egészségére, Mariola!

MARIOLA: Egészségére!

MIROSLAV: Egészségére, Miroslav!

MARIOLA: Így kell mondani?

MIROSLAV: Így lenne rendjén.

MARIOLA: Akkor egészségére, egészségére!...

MIROSLAV: Nehéz kimondani?

MARIOLA: Nehéz.

MIROSLAV: Próbálja meg! Kezdetben kissé furcsa lesz, de egy-két perc múlva már menni fog, mint a karikacsapás.

MARIOLA: (*határozottan*) Gyerünk, igyuk már meg ezt a pálinkát minden huzavona nélkül.

(*koccintás*)

Hú, ronda ital!

MIROSLAV: Meg kell ismételnie.

MARIOLA: Miért?

MIROSLAV: Mert én nem ittam meg az enyémet.

MARIOLA: Hát igya meg!

MIROSLAV: Csak akkor, ha kimondja: egészségére, Miroslav! Ha én önt nevéen neveztem, úgy van rendjén, hogy ezt viszonzza. Majd én töltök.

MARIOLA: Maga azt hiszi, hogy én iszok még egy pohárral ebből a méregből?

MIROSLAV: Ön mintha szándékosan sértegetni akarna engem. De hát miért hívott meg egyáltalán? Miért nem hagyta, hogy nyugodtan végigmenjek a pázsiton? Járram a magam útját.

MARIOLA: (*mérgesen*) Nézze, Miroslav!

MIROSLAV: Tessék?

MARIOLA: Oh, semmi. Igyuk ki ezt a pálinkát...

MIROSLAV: Egészségére, Mariola!

MARIOLA: Egészségére, Miroslav!

(*pohárcsörgés – szünet*)

MARIOLA: Hú! Hála neked, Istenem. Most jó volt?

MIROSLAV: Kitűnő. Szabályszerű.

MARIOLA: Végre kvittek vagyunk.

MIROSLAV: Mi az, hogy kvitt?

MARIOLA: Kiegyenlítettük a számlát.

MIROSLAV: Ismét a pénzbeszedőre céloz. Azt akarja mondani, hogy nem hívott meg?

MARIOLA: Dehogy.

MIROSLAV: És nem intett nekem?

MARIOLA: Intettem. Csak azt akarom mondani, meghívtam magát kávéra, kávét nem kapott, viszont kapott pálinkát, és most kvittek vagyunk.

MIROSLAV: Kvitt! Micsoda borzalmas szó. Hogy fejezheti ki így magát? Nem érzi, hogy ez a szó mennyire nem illik ebbe a puha, álomteli reggelbe? Kvitt! Brrr... Német szó, germán, kemény, egyértelmű. Kvitt. A szó éles k-val kezdődik, a legszörnyűbb hanggal. Utána v következik. Miért? Mert csúszós, síkos, a

legsíkosabb a hangok között. És miután a v hangon megcsúszott, mint a banánhéjon, hová jut? A kihegyezett i hangra, amely szúr és vág. Tehát miután a hatalmas k kiröpítette, mint a parittyát, ön végigcsúszik a v hangon egyenesen az i bárdja alá. KVI! Az embert felnyársalták. És mi van a végén? T, nem igaz? A t a leghalkabb hang. Olyan keskeny, hogy szinte már nem is hang. Olyan, mint a kerítés az udvarban, vagy mint a fal, aminek nekiütközik az ember. Ez a t, kérem szépen, olyan, mintha az ember egy szikláról lezuhanna a szakadékba, és ott, lenn valaki, bocsánat a kifejezésért, még fenéken is rúgná az embert. Íme, azért van itt ez a t. És ön még azt mondja nekem, hogy kvittek vagyunk. Pálinka, és kvitt!

MARIOLA: Ön bizonyára sokat olvasott.

MIROSLAV: Ez igaz.

MARIOLA: Nos, én viszont nem ügyelek a szavakra. Ami a szívemen, az a számon.

MIROSLAV: Asszonyom, kvitt helyett igazán választhatott volna kifejezést a mi szótárunkból is. Mondhatta volna: a dolog le van zárva. Vagy: pálinka, és ezzel vége.

MARIOLA: Hát ez ugyanaz.

MIROSLAV: Ugyanaz? Hallgassa csak ennek a szónak a ritmusát, hogy: vége. Lágyan elnyúló dallam, ami tulajdonképpen a végtelenségig visszhangzik az ember fülében. Sohasem fejeződik be. Megfoghatatlan. Lényegében ellentmond az értelmének. Azt jelenti, hogy semminek sincs vége.

MARIOLA: Hát ha így nézzük a dolgokat, lehet, hogy nem a legszerencsésebben fejeztem ki magam.

MIROSLAV: Erről van szó. Hanem, mondja csak, mi van azzal a szálkával?

MARIOLA: Szálkával?

MIROSLAV: Amikor kilépett az ágyból. Mezítláb a parkettra.

MARIOLA: Még egy kis szúrást érzek a talpamban, de nem lesz semmi baj.

MIROSLAV: Ismertem egy asszonyt, vidéki, tudatlan teremtés volt; ő nem a lábát, hanem a kezét szúrta meg. Parkettot kefélt vagy fényezett, és egy kis szálka a tenyerébe szűrődött. Ügyet sem vetett rá, végezte a munkáját, áztatott, mosott, mosogatott. Három nap múlva azután kezdtek merevedni az ujjai, a tenyere kivörösödött és fáj. De a munka nem vár. Az asszony dolgozik tovább, gondolván, majd elmúlik, máskor is elmúlt. De ezúttal nem múlik. Gennyes daganat keletkezik, már az egész karja fáj, a hóna alatt megdagadtak a mirigyek. Meg sem tudja mozdítani a karját, belázasodik, ég az egész asszony, nyeli az aszpirint, issza a teákat, kenegeti magát százféle kenőccsel. Semmi sem használ. Tíz nap múlva a tenyere a háromszorosára duzzadt.

MARIOLA: És? Mi volt tovább?

MIROSLAV: Nem tudom.

MARIOLA: Tudja, de nem akarja megmondani!

MIROSLAV: Nem tudom. Éppen akkor utaztam el onnan, hogy soha vissza ne térjek. Emlékszem még, hogy az a szerencsétlen elveszett asszony a vasútállomáson állt, az egészséges kezével megpróbált búcsút inteni nekem, míg a másik keze, mint egy letört ág, lógott az oldalán.

MARIOLA: Borzasztó!

MIROSLAV: Lássuk hát akkor, mi van az ön szálkájával! Üljön közelebb, és nyújtsa ide a lábát!

MARIOLA: Nem fogok talán...?!

MIROSLAV: Adja csak, adja! Ilyen esetben ne feszélyezzük magunkat! Vegye le a papucsot. Így. Itt szúrta meg, nem? Látszik, szépen látszik. Egy kicsit még piros. Fáj itt?

MARIOLA: Nem.

MIROSLAV: Itt?

MARIOLA: Nem.

MIROSLAV: És ha itt megnyomom?

MARIOLA: Ott sem.

MIROSLAV: Jó jel. Úgy látszik, nem tört bele a száлка. Bár nem ártana fertőtleníteni egy kis pálinkával. Van zsebkendője?

MARIOLA: Tessék.

MIROSLAV: Mindjárt elintézzük. Így. Éget?

MARIOLA: Nem. Hűt. Egészen kellemes.

MIROSLAV: Na látja!

MARIOLA: Már bizsereg is.

MIROSLAV: Bizsereg? Jó... Hanem, mit is akartam mondani?! Igen. Látja, kedves Mariola, az előbb még csak félvállról kezelt engem, mint valami unalmas férget, egy betolakodót, akit ajánlatos minél hamarabb kitessekélni a lakásból, most viszont már itt nyugszik a lábacska az ölemben. Egy helyes asszony meleg lábacska. Érti már a különbséget a KVITT és a VÉGE között? Ez nem KVITT, hanem az a gyönyörű VÉGE, ami semmire sem kötelez. A szavak röpködnek, mint az űrhajósok a csillagok között, léteznek is, meg nem is, mint a felfújott léggömbök. Olvas újságot?

MARIOLA: *(erélyesen)* Miroslav úr, maga rokonszenves ember, és örülök, hogy megismerhettem, de...!

MIROSLAV: De – itt az ideje, hogy föltegye a levest.

MARIOLA: *(elképedve)* Micsoda?!

MIROSLAV: Az ön konyhája jóízű levesek ellenállhatatlan illatát őrzi. Ez a tisztaság, melegség, ezek a feliratok... minden csillog, minden lélegzik. Hogy őszinte legyek, amint beléptem, elfogott a vágy egy jó, házilag készített leves után, amit vidám, kedves, teltkarcsú háziasszony társaságában fogyasztanék el. Hát, kérem, ilyesmi már csak a mesékben van! Azok a tyúklevések, gombalevesek meg májgombócok, savanyú levesek – valamennyi gyógyír az

elfásult gyomornak. Gondosan és szeretettel főzött leves! Itt az áll: „Hogyha boldog akarsz lenni – tanulj meg tisztelni, szeretni!” A rádió meg közben stájer polkák dallamait sugározná. Gyorsan ide a lábast, vizet bele, és tüzet alá!

MARIOLA: Itt akar maradni ebédre?!

MIROSLAV: Természetesen. Ne vesztegessük az időt!

(edénycsörgés, vízcso bogás)

MARIOLA: Kvitt!

MIROSLAV: Tessék?

MARIOLA: Mondom: kvitt! Sőt kvitt, kvitt!

MIROSLAV: Hogy értsem ezt?

MARIOLA: Ami a szívemen, az a számon. Így!

(szünet)

MIROSLAV: Jó. Rendben van. *(szünet)* Mondom, rendben van. Stimmel. *(szünet)* Jó, hát legyen!

MARIOLA: *(elneveti magát)* Rendben van.

MIROSLAV: Stimmel.

MARIOLA: Mondom, rendben van.

MIROSLAV: Jó.

MARIOLA: Stimmel. *(hangosan nevetni kezd)* De jóember...!

MIROSLAV: Miroslav!

MARIOLA: Miroslav, ez mégse járja! Ön tényleg kedves, sőt szeretetreméltó meg mulatságos is, de ami illik – az illik, ami nem járja – az nem járja!

MIROSLAV: Ne hamarkodja el a dolgot! Majd ismét mond valamit, amit később letagad. Mert – minden illik, drága Mariola. Nincs olyan, hogy nem illik.

MARIOLA: *(elneveti magát)* Ez bizonyára afféle szerelem az első látásra...

MIROSLAV: Még ott a pázsiton.

MARIOLA: ...ha már megengedem, hogy úgy bánjon velem, mint egy csitrivel. A levesből azonban mégsem lesz semmi!

MIROSLAV: Biztos benne?

MARIOLA: Tökéletesen. Még ha akarnék is főzni, nincs miből! Nos? Elégedett a válasszal?

MIROSLAV: Tökéletesen.

MARIOLA: Tehát?

MIROSLAV: Tehát – gyűjtsön tüzet! A levesbe való marhahús itt van a táskámban. Meg a csont is. Éppen a piacról jöttem, amikor megláttam önt az erkélyen.

MARIOLA: Nem!!!

MIROSLAV: Igen. Íme, nézze meg, szép, friss hús!

MARIOLA: De, jóember!

MIROSLAV: Miroslav.

MARIOLA: Miroslav! Miroslav úr!

MIROSLAV: Dobjuk a húst a fazékba!

(vízcsoobbanás)

MARIOLA: Mélyen tisztelt Miroslav úr!

MIROSLAV: Egy kevéske sót!

MARIOLA: Nem!

MIROSLAV: Még nem? Később?

MARIOLA: Oh! Le kell ülnöm.

MIROSLAV: Üljön le! Ha nem érzi jól magát, majd én segítek. Ezúttal hajtsa a fejét az ölembe.

MARIOLA: Töltsön egy pohár pálinkát!

MIROSLAV: Örömmel. *(pálinkát önt)*

MARIOLA: Azt mondja: nincs olyan, hogy nem járja?

MIROSLAV: Nincs bizony, kedves Mariola. Az ön korában ezt már illene tudni. Régen volt diáklány.

MARIOLA: Mit rejteget még abban a táskában?

MIROSLAV: Apróságokat. Fogkefét, papucsot és pizsamát.

MARIOLA: Pizsamát? Nem gondolja talán...

MIROSLAV: Gondolom.

MARIOLA: Mit gondol?!

MIROSLAV: Azt gondolom, amiről ön azt gondolja, hogy nem gondolom.

MARIOLA: És mindezt csak úgy hordozza a táskájában?

MIROSLAV: Csak így. Mindennap. Ez az elvem. Sose tudhatni, mikor lesz rá szükség. Az ember kóborol ötven évig, és semmi. Aztán egy napon, kora reggel, amikor a nap első sugarai...

MARIOLA: *(gúnyosan)* ...csillognak a nyírfák levelein.

MIROSLAV: ...csillognak a nyírfák levelein, az ember megáll a pázsiton...

MARIOLA: Mivel az erkélyen észrevett...

MIROSLAV: ...egy vonzó külsejű hölgyet...

MARIOLA: ...aki rámosolyog...

MIROSLAV: Int is a kezével, na és? Na és? Megiszol a hölgnél egy pohár pálinkát, udvariasan megköszönöd, és hazamész, mert nincsenek nálad a fő kellékek. Szerszám nélkül vagy. Teljesen felkészületlenül. Hazaszaladsz a holmidért, visszatérsz, becsöngetsz a lakásba, és erre az én Mariolám helyett egy ostoba férfi dugja ki a pofáját. Mondom neki: „Én már kora reggel itt voltam. Márpedig ki korán kel, aranyat lel”. Mire ő: „Addig üsd a vasat, míg meleg!” Egymáshoz vágunk még néhány elmés közmondást, és végül én leforrázva elpályázhatok. Nem, velem ilyesmi nem fog megtörténni. Én mindig készen állok. A birtoklásra. Ahogy Bolognában mondanák: pronto!

MARIOLA: Miroslav, maga fantasztikus! Azt hiszem, ilyen még regényekben sincs.

MIROSLAV: Nincs, asszonyom. Merthogy a regényeket az élet írja, ahogyan mondani szokták. Az élet pedig, amint ön is tudja, általában hitvány, dadogós, nyomorúságos, jellegtelen, így aztán a regények is ilyenek.

MARIOLA: Semmit sem veszítettem, hogy nem olvastam őket?

MIROSLAV: Semmit. Egyszer, ha majd unatkozunk, elmeséli élete regényét. Fogadok, hogy legfeljebb két-három oldalnyi történet. Az írók ezt persze felhígtják, mivel a vastag könyveket drágábban el lehet adni, mint a vékonyakat.

MARIOLA: Mit szólna hozzá, ha most én ajtót nyitnék, és elkiáltanám magam: Kifelé?!

MIROSLAV: Semmit sem szólnék hozzá.

MARIOLA: Biztos?

MIROSLAV: Nem ismer még?

MARIOLA: Nem.

MIROSLAV: Kár. Nos, fognám a holmimat, elköszönnék, és lemennék a lépcsőkön. Ez történe.

MARIOLA: Megpróbáljuk?

MIROSLAV: Tessék.

(szünet)

MARIOLA: És mi lesz a marhahússal? Már a fazékban van.

MIROSLAV: Mit számít egy kiló marhahús ilyen sorsdöntő pillanatokban? Ahogyan a kártyások mondanák: egy kiló húsert nem taglózunk le az ökröt.

MARIOLA: Valóban itt akar maradni ebédre?

MIROSLAV: Természetesen.

MARIOLA: És még... ebéd után is?

MIROSLAV: Igen. Sőt itt akarok aludni is.

MARIOLA: Hohó! Nincs két szobám, sem két ágyam!

MIROSLAV: Talán nem értett meg...

MARIOLA: De igen...

MIROSLAV: Azt hiszem, mégsem. Tehát: magácskával akarok aludni, az ön ágyában, az ön paplana alatt! Egymás mellett, összefonódva! Még mindig nem érti?

(szünet)

MARIOLA: *(elhaló hangon)* Istenem!

(szünet)

MIROSLAV: Asszonyom, önt használatba kell venni.

(szünet)

Isten ellen való vétek lenne hagyni, hogy egy ilyen egészségtől sugárzó töltött galamb elhervadjon! Ezekkel az élénk szemekkel, ezzel a piros arc-cal, az egyszerű, kedves és bizalmas lelkével, formás lábbal, amely már az ölemben nyugodott, az édes gyümölcsre, földieperre emlékeztető...

MARIOLA: *(hűvösen)* Komplet gyümölcstorta!

MIROSLAV: Micsoda?

MARIOLA: Gyümölcstorta.

(szünet)

(zene)

MIROSLAV: *(letörtén és őszintén)* Drága asszonyom, bocsásson meg! Egész halom ostobaságot összefecsegettem. Ha a kutya megenné, megveszne tőle.

MARIOLA: *(megkönnyebbülten)* Végre beismeri!

MIROSLAV: Nem tudom, mi volt velem. Talán ez a gyönyörű nap...

MARIOLA: Jól rám ijesztett.

MIROSLAV: Csúnya, nyomorúságos, ostoba, idétlen, pökhendi... sajnálatos viselkedés.

MARIOLA: Istenem, emberek vagyunk.

MIROSLAV: Ne vigasztaljon! Az egyetlen, amit megtehet értem, hogy az egészséget szépen elfelejti. Mintha...

MARIOLA: Nem történt semmi. Ezt szintén mondta.

MIROSLAV: Legalább valami okosat is mondtam az ostobaságok özönében.

MARIOLA: Életemben ilyesmi még nem történt velem. Egyik nőismerősömnek, az én korombeli, volt egy hasonló esete. De ő szerelmes leveleket kapott. Olyan – izgató leveleket. Hetekig tartott. Az az úr, ahogyan a levélíró bemutatkozott, alaposan felkavarta. Az asszony már aludni sem tudott, és folyton csak arra gondolt, amiről a levelek szóltak. Szó volt ott mindenről. Tudja, még olyan trágárságokról is. Az embernek égnek állt a haja. De hát az ismerősöm magányos asszony, nem volt ereje tűzbe dobni a leveleket és megfedkezni róluk. Fogyott, mint a hold, egyre sápadtabb lett, a szemei karikásak lettek, a kezei remegtek, szóval szörnyű állapotban volt. A levelek pedig tovább érkeztek. Egyre borzalmasabbak voltak – olyan értelemben, érti, ugye. A nők meg befolyásolható teremtések, rájuk mindennel lehet hatni. Látja, én is milyen sokáig hallgattam magát, és micsoda ajánlatokat tett nekem! Még egy kevés, és ki tudja...

MIROSLAV: Könyörgök, hagyja...

MARIOLA: Nos, ez az ismerősöm, amint mondtam, teljesen becsavarodott. Mi, barát-nők aggódni kezdtünk érte, és ő végül elárulta a titkát. Megtanácskoztuk, hogy mit tehetnénk, természetesen az ő tudta nélkül, és megkértük a szomszédot, aki valamikor a rendőrségen dolgozott, hogy próbálja kideríteni, ki a levélíró. Alig egy hét alatt végére is járt a dolognak. Tudja, ki írta a leveleket? Egy taknyos kamaszlány, még majdnem kislány. Ezzel szórazott a kis nyivásza.

MIROSLAV: Később mi történt a barátnőjével?

MARIOLA: Meggyógyult. Nemrég férjhez is ment.

MIROSLAV: Bizonyára ahhoz a szomszédjához, aki valamikor a rendőrségen dolgozott.

MARIOLA: Ismeri őket?

MIROSLAV: Nem, de hát így logikus a dolog.

MARIOLA: Azt akarja mondani, hogy az eset összefűzte őket?

MIROSLAV: Hát nézze, a szomszéd is olvasta azokat a leveleket, elképzelte az ön barátnőjét különböző veszélyes helyzetekben, működni kezdett a fantáziája, és hát az ember a gyakorlatban is ki akarta próbálni azt, amit elképzelt.

MARIOLA: Lehet. Hanem most bevallhatna nekem valamit.

MIROSLAV: Ne emlékeztessen rá, drága asszonyom. Szégyellem magam... Nem is találok mentséget. Hülyén viselkedtem.

MARIOLA: Ne beszéljen így, Miroslav úr! Semmi borzasztó nem történt. Mindez emberi, mindez érthető.

MIROSLAV: Önnek jó szíve van. Más az ön helyében már kidobott volna a lakásból, és letaszított volna a lépcsőskön. És jól tette volna. Mert nem mindenki olyan elnéző az emberi gyöngeségek iránt, mint ön, drága jó asszonyom. Kit érdekel, hogy mi van a felszín alatt; hogy milyen a lelked? Belekapaszkodnak a szavaidba, mintha a szavak villamosbéli fogantyúk volnának. Igen, sokfélék vagyunk. A világ olyan, mint egy mező, amelyet sokszínű virágok borítanak, de ugyanakkor kórók, gyomok és bogáncsok is.

MARIOLA: Szépen fejezi ki magát. Kellemes hallgatni.

MIROSLAV: Ez az én balszerencsém, asszonyom. Egyik szó szüli a másikat, és az ember egyet gondol, de mást mond. Az előbb megbizonyosodott róla, hogy ez milyen katasztrófális következményekkel járhat. Ha ön nem ilyen megértő, hanem mindent, amit mondtam, készpénznek vesz, mi minden történhetett volna! Végül valóban a paplan alá kerültünk volna, ahogyan említettem.

MARIOLA: *(elmosolyodik)* Igen, ezt mondta.

MIROSLAV: Na jó, a paplan még nem a legrosszabb. Csakhogy, ha két különmű lény a szóban forgó paplan alatt találja magát, ki szavatolhatja, hogy minden csupán „jó éjszakát”-tal és „jó reggelt”-tel végződik. Mondja, ön szavatolná?

MARIOLA: Ne kezdjük ismét!

MIROSLAV: Csak azért említem, mert elszörnyedek a gondolatra, hogy megfontolatlan szavaim milyen borzalmas következményt vonhattak volna maguk után. Boldogtalan vagyok emiatt. Ha meg tud érteni.

MARIOLA: Túlságosan a szívére veszi. Szerencsére nem történt semmi rossz, és én örülök, hogy megismerhettem egy tisztességes és okos úriembert. Szép szavút és... jó érzésűt.

MIROSLAV: Kedves Mariola, ön igazi angyal. Én pedig ördög vagyok.

MARIOLA: Igazságtalan önmagához. Fáj, ha így beszél. Együtt fogunk ebédelni, aztán beszélgetünk, ön pedig elfelejti szépen az egészet.

MIROSLAV: Miket is fecsegetem én? Olyasmit, hogy: „Asszonyom, önt használatba kell venni!” Szörnyű! Közönséges!

MARIOLA: Hagyjuk ezt! Egy asszony nem mindig így érzi ezeket a dolgokat. Akár bóknak is veheti.

MIROSLAV: Ön gúnyolódik.

MARIOLA: Nem gúnyolódok. Minden attól függ, ki mondja. Rokonszenves ember-e az illető, vagy pedig egy közönséges fráter.

MIROSLAV: De hát én az adott esetben módfelett közönséges voltam!

MARIOLA: Engem nem könnyű becsapni. Engem nem tévesztett meg a látszat. Hiszen ön is mondta, hogy az embernek a lelkébe kell nézni, és nem csupán a szavait hallgatni.

MIROSLAV: „Használatba venni!” Már maga ez a kifejezés is... Ha ön nem ilyen nemes lelkű, bizonyára azt gondolta volna, hogy én arra a legrosszabbra gondoltam... arra, tudja, mire gondolok.

MARIOLA: Tudom.

MIROSLAV: Arra a csúnya, barbár, közönséges... érti?

MARIOLA: Értem.

MIROSLAV: „Önt használatba kell venni.” Hogy tudtam kimondani ilyen szörnyűséget?

MARIOLA: Hunyjunk szemet felette!

MIROSLAV: Mintha, ne adj isten, afféle feslett ember volnék. Kéjenc. Hogy nem súlyyodtam a föld alá?!

MARIOLA: Ne szomorítson engem is meg saját magát is! Semmi oka sincs rá.

MIROSLAV: Ön nem érti, hogy mit jelent az a kifejezés!

MARIOLA: Értem.

MIROSLAV: Nem, nem érti, mert ha értené, soha meg nem bocsátana nekem.

MARIOLA: Tisztességes szándékú emberek között minden megbocsátható.

MIROSLAV: Nem érti!

MARIOLA: De értem.

MIROSLAV: Nem, nem érti. Kérem, mondja meg, hogy mit jelent!

MARIOLA: Hát... azt.

MIROSLAV: Azt? Mit?

MARIOLA: Hát... azt, azt, amit az emberek, ha rokonszenvesek egymásnak...

MIROSLAV: Igen?

MARIOLA: És megfélekedeznek magukról, nem tudják, mit tesznek.

MIROSLAV: De mit tesznek?

MARIOLA: Mit tesznek, mit tesznek, ugyan már! Nyilván csókolódnak.

MIROSLAV: Csókolódnak, tudom, de hogyan csókolódnak?

MARIOLA: Hogyan?! Valahogyan. Ahogy azt csinálni szokták.

MIROSLAV: Még mindig nem érti ezt a mondatot: „Asszonyom, önt használatba kell venni.”

MARIOLA: Azt akarja mondani, hogy csak úgy, szerelem nélkül?

MIROSLAV: Sokkal rosszabb! Az embertelen. Mintha nem is emberek lennénk, hanem állatok. Érti már?

MARIOLA: De hát ön nem így gondolta?

MIROSLAV: Persze hogy nem, de így fejeztem ki magam. Azt is hihette volna, hogy megragadom önt a hajánál fogva, leszaggatom a ruháit, az ágyra döntöm és... szóval kihasználok önt.

MARIOLA: Úristen!

MIROSLAV: El tudja képzelni?

MARIOLA: Miért, ha nem így gondolta?

MIROSLAV: Azt maga elé kell képzelnie, hogy megértse, milyen elvetemülten viselkedtem.

MARIOLA: Felejsük el! Spongyát rá!

MIROSLAV: Gondolja el: fogom a haját, tépem a ruháját, taszigálok önt az ágy felé. Borzasztó. Elképzelte?

MARIOLA: Igen... nem, dehogy.

MIROSLAV: Az én kedvemért!

MARIOLA: Jó, de...

MIROSLAV: Képzelve el ezt az undorító jelenetet! Nos, maga elé képzelte?

MARIOLA: Igen, persze.

MIROSLAV: És mit lát?

MARIOLA: Azt... azt, amit maga is mondott.

MIROSLAV: És ön, szegénykém, mit tett volna?

MARIOLA: Védekeztem volna.

MIROSLAV: Hogyan?

MARIOLA: Foggal, körömmel.

MIROSLAV: Foggal, körömmel? Hogyan?

MARIOLA: Hát, ha akaratom ellenére a magáévá akart volna tenni, megharaptam volna a száját, az arcát, a nyakát.

MIROSLAV: De ha én ettől még inkább begerjedek?! Ha megveszek? Hogyan védte volna meg akkor a becsületét?

MARIOLA: Van rá valamilyen mód.

MIROSLAV: Például?

MARIOLA: Van rá mód, bár inkább nem beszélnék róla, kissé kínos. Persze, ha a nő védekezni akar.

MIROSLAV: Gondolja, hogy van rá mód? Megengedem. De ha önre is átkerül a gerjedelem? Mert az ragályos, ha nem tudná. Mint a bárányhimlő. Reszketés fogja el, megkábul, az agya kikapcsol, mintha sohasem működött volna. Mi van akkor a védekezéssel?

MARIOLA: Nos... az esetben...

MIROSLAV: Aha! Nem tud válaszolni!

MARIOLA: Miért vitatkozunk ezen egyáltalán?

MIROSLAV: Azért, hogy teljesen megértse, hogy az előbbi viselkedésem elítélendő, megvetést érdemel, és nem vagyok méltó a vigasztalására! Ezért!

(szünet)

MARIOLA: Hanem szeretném, ha beismerne valamit.

MIROSLAV: Igen?

MARIOLA: Ismerje be, hogy azt a meghívást a kávéra, meg azt, hogy az erkélyről magára mosolyogtam, és intettem, hogy jöjjön fel – ismerje be, hogy ezt kitálta!

MIROSLAV: Asszonyom! Mariola...!

MARIOLA: Kérem, ne sértődjön meg! Miután összeismerkedtünk, beszélhetünk nyíltan.

MIROSLAV: Kedves Mariola!

MARIOLA: Ha nem akar, ne válaszoljon! Tulajdonképpen nem is fontos.

MIROSLAV: Kedves Mariola, ha legalább egy szemernyi tehetségem volna hozzá, válasz helyett egy képet festenék önnek.

MARIOLA: Képet? És mit ábrázolna?

MIROSLAV: Először is egy keskeny utat, apró salakkal megszórva. Azután egy nyírfát. Továbbá a kelő nap ferde sugarait, ahogy az ön erkélyének peremét összekötik az én kalapom karimájával.

MARIOLA: Pompás. És?

MIROSLAV: Az erkélyen megjelenik ön, és elnéz fölöttem, miközben én a fa alatt állok. Ön nem lát engem. A jelenés egy-két pillanatig, talán háromig tart, és ön eltűnik. Én folytatom az utamat. Minden kialszik.

MARIOLA: Gyönyörű kép. Ilyen jól az emlékezetébe véste?

MIROSLAV: Merthogy napról napra ismétlődik, kedves Mariola!

MARIOLA: *(felkiált)* Nem!

MIROSLAV: Igen.

MARIOLA: Ezt nem tudtam!

MIROSLAV: Ön merengve néz a távolba, az ég felé, vagy hová is! Én pedig állok lenn a pázsiton, és fohászok, hogy egy reggel tekintsen már le a földre. A földre, kedves Mariola! Mit vár ön az égtől?

MARIOLA: Hová nézhetnék?! Amint felkelek, kimegyek az erkélyre friss levegőt szívni. Még álmos vagyok, nem is látok semmit.

MIROSLAV: Kegyetlen dolog volt ez az ön részéről, valljuk meg. Koldus áll lenn a földön, és a kezét nyújtja. Csak azért említem ezt, hogy igazoljam a ma reggeli ostoba viselkedésemet, ha ez egyáltalán lehetséges. Mert én napokon át ott lent gubbasztottam, és arra gondoltam: miért nem vagyok én Rómeó, hogy Júliám észrevegyen!

MARIOLA: *(elneveti magát)* Én és Júlia, ugyan már!

MIROSLAV: Miért ne, asszonyom?! Mert benne vagyunk már a korban? Mert többé nem járunk rövidnadrágban, és nem szopjuk az ujjunkat? Mert az évek folyamán bölcsőbbek, tapasztaltabbak, komolyabbak lettünk? *(egyre inkább belelendül)* Drága asszonyom, az olyan zöldfülű, mint amilyen Rómeó volt, amint beleütközött az első különmemű teremtésbe, azon nyomban megál-

lapította, hogy ő az egyetlen! Hát komoly dolog ez?! A környéken még ezer és ezer ugyanilyen pisis Juliska élt. De nem, ő az egyetlen, mondja Rómeó! Nem, ő az egyetlen, mondja a kis szüzike, akinek még a dadája törölte a, tudja már, micsodáját! Hát mondja! Amikor mi, akik már megismertük, hogy így fejezzem ki magam, ennek a világnak a flóráját és faunáját, amikor mi kinyilatkozunk: „Ő az!”, akkor ez nevetséges, komolytalan, méltatlan, infantilis, szégyenletes. De amikor ezt azok mondják, akik még azt sem tudják, hol van az a bizonyos dolog, és mire szolgál, akkor ez mindjárt a gondviselés hangja, a sors intelme és világragédia. Egyébként nem is csoda, ha tudjuk, hogy Shakespeare úr hol vakarta össze ezt a nevetséges történetet. Ponte rosso, signora mia! Bóvli! Kevés pénz, sok festék. Mire hazaér vele, lekopott a festék, elcsorgott a pénz. Dobhatja a fenébe!

MARIOLA: Nagyon kérem, ne haragudjon. Üljön már le! Kér egy pálinkát?

MIROSLAV: Kérek. Látja, ha én történetesen afféle pelyhes állú kamasz volnék, ön pedig, bocsánat a kifejezésért, amolyan kis szeplős orrú csitri, akkor csak elfütyentem magam onnan letről, és felkiabálok: „Kicsikém, ha besötétedik, itt várlak a bal első bokorban. Puszillak, pá!” Mindez normális volna, rokonszenves, megható. De így? Mi marad hátra? Kitalálni egy nevetséges mesét bizonyos meghívásról, ostobán viselkedni, számárságokat fecsegni – és persze: mindent elrontani!

MARIOLA: Ha nem így cselekszik, én soha meg nem ismertem volna magát! Márpedig most határozottan örülök, hogy megismerhettem.

MIROSLAV: Rombolok, pusztítok. Ráfújok a pitypangra, pihéi szétröppennek, megszűnik, mintha nem is létezett volna.

MARIOLA: Ne beszéljen így! Elszomorít.

MIROSLAV: Nem tudom elmondani, milyen boldogtalan vagyok emiatt. Legjobb, ha elmegyek, eltűnök, ha még nyomom sem marad.

MARIOLA: Nyugodjon meg, drága Miroslav úr! Semmi sincs elrontva. Egy kis jószándékkal, kölcsönös megértéssel minden helyrehozható. Engedje meg, hogy én vegyem kézbe az irányítást! Íme, a fogkefét a fürdőszobába visszük, a papucsot az asztal alá helyezzük...

MIROSLAV: *(hirtelen felkiált)* Ne tegye ezt! Ne csinálja! Ne, asszonyom!

MARIOLA: Miért ne? Azok után, hogy így kitárulkozott?!

MIROSLAV: *(gyorsan)* Borzasztó dolgok vannak még, melyekről nem érkeztem beszélni.

MARIOLA: Magával kapcsolatban?

MIROSLAV: Igen.

MARIOLA: Mi az?

MIROSLAV: Meglehetősen csúnya dolog.

MARIOLA: Nem tudom elhinni.

MIROSLAV: Megbánja.

MARIOLA: Mondja el!

MIROSLAV: Inkább nem.

MARIOLA: Mégis!

(szünet)

MIROSLAV: Kedves Mariola, nem ön az egyetlen!

MARIOLA: Micsoda?!

MIROSLAV: Mondom, nem ön az egyetlen.

MARIOLA: Van más is?

MIROSLAV: Vannak.

MARIOLA: Hol?

MIROSLAV: A szomszédos utcákban.

(szünet)

(halkan) Látja, jobb, ha elmegyek.

(szünet)

MARIOLA: Borzasztó.

(szünet)

MIROSLAV: Igen.

(szünet)

MARIOLA: Miért vallotta ezt be?

MIROSLAV: Ilyen vagyok, őszinte. Ön elől semmit sem tudnék eltitkolni. Tiszteletből.

MARIOLA: De hát mi a fenének kell magának ennyi nő?!

MIROSLAV: Nem tudom. Megesett. Apránként. Összegyűlt, éveken át.

MARIOLA: Egyik szó szüli a másikat.

MIROSLAV: Igen.

MARIOLA: „A fák lombjai között már énekelnek a madarak...”

MIROSLAV: „A távolból vonatfüty hallatszik...”

MARIOLA: „A tűzhelyekben fellobbannak az első lángok...”

MIROSLAV: Igen.

MARIOLA: Fura alak maga.

MIROSLAV: Igen. Gondolja, hogy börtönbe is kerülhetnék?

MARIOLA: Miket beszél? Miért?

MIROSLAV: Hát... nem kártyázom, nem iszom, még politikával sem foglalkozom.

MARIOLA: Ez most hogy kerül ide?

MIROSLAV: Nem tudom. De a sakkot és a dominót utálok. Az újságok keresztretjvényei pedig, isten a tanúm, lehangolóbbak, mint a vasárnapi séta a szülőikkel. Valamikor régen, amikor még kabezót² és vattacukrot lehetett kapni... emlékszik?

(szünet)

² A Bambihoz hasonló üdítőital volt (a szerk. megj.).

MARIOLA: Miroslav, maga egy nagy gyerek. Úgy sétál a világban, megjárja. Elveszíti majd a fejét. Azt fogja hinni, hogy rátalált Hófehérkére, holott az a gonosz mostoha lesz.

(szünet)

MIROSLAV: *(halkan)* Drága Mariola...

MARIOLA: Ne mondjon semmit! Üljön le, és pihenjen! Helyezze magát kényelembe! Érezze magát otthon!

MIROSLAV: Drága Mariola, ön egy finom hölgy, s én nem szeretném félrevezetni.

MARIOLA: Ismét vallani akar?

MIROSLAV: Igen. A legfontosabbat elhallgattam.

MARIOLA: Nős talán?

MIROSLAV: Nem. Sohasem nősültem.

MARIOLA: *(fellélegzik)* Akkor jó. Nem szükséges éppen mindent bevallania. Néhány apróságot tartson meg magának!

MIROSLAV: Ne legyenek illúziói, kedves Mariola!

MARIOLA: Meg kell mondania?

MIROSLAV: Muszáj.

MARIOLA: Semmiképpen sem tudja elhallgatni?

MIROSLAV: Nem.

(szünet)

(erősen szégyenkezve) Tudniillik én tanár vagyok.

(igen hosszú szünet)

MARIOLA: *(felkacag)* Oh, hát ez?! Minden helyrehozható! Van rá mód!

(zene)